

VIZSGA

Az ablak alatt megáll és kapáját
 lekoccintva a kőre, fölfigyel.
 A hársfaillat mossa izzadt vállát.
 Benn: parázs vizsga. Lobogva tüzel
 az izgalom. A kérdések keményen
 kopognak, de hát nem nehéz nekik:
 a villogó ész sarlója serényen
 vágja a betűk, számok rendjeit.
 Velük izgul. Most rágyújt. Rossz kalapját
 gyúrt homlokára tölja, mert felel
 ő is. Mikor a „Mamá“-t elszavalják,
 elindul. Szemeit könny lepi el,
 mert neki, könyv és ceruza helyébe,
 már odalókték korán a kapát.
 — Elszántan gondol most a gyermekére,
 hogy annak sikerüljön legalább!

PAKOLICZ ISTVÁN

NYARI ÉNEK

Mint ahogy, a föld illata váratlanul
 megtöltött új ígérettel és reménnyel,
 úgy jelent meg elmémnek hirtelen fénnel
 nagy emberi diadalként új világunk.

Szememből szívembe szökött a nagy csoda,
 a legszentebb szándék zaja zúg most bennem:
 gép- és vonatzakatolás; s gyárkéményen
 az öröm-áldozat füstje száll mélyemből.

Édes teherrel vagyok gazdagabb végre:
 épülő gyárrakkal és bányaméllyel,
 melyben készül jövőnk hősi szenvedéllyel,
 hogy, bizonyítsa végre: már többek vagyunk.

És szerelmem is több és szebb ez augusztusban,
 hisz büntelen szépségek csalogatják már;
 az emberi elme tisztult világánál
 embervágy szerinti méltó élet készül.

Nemcsak a múlt bűnös szelleme tűnik el,
 szívünkéből is kihull, mi nem szívyszerinti.
 Legbensőbb mélyünk is, ha hamis, feltépi
 igazságunk mindent rendező bölcs keze.

Ugy-e jó így újultnak lenni végre már?
 Panasztalan mindig többé teljesedni.
 Életünket munka s szerelem szépíti,
 igaz étletté és mindig méltó harccá.

KISS LAJOS

CURRICULUM VITAE

Tanultam rendhagyó igéket,
 fütyölve fűrészeltém fát.
 Megpróbáltam a zsákolást is
 és mélyre vágtam a kapát.
 A kosztom úgy koldultam össze,
 de a péntekem kimaradt
 s a berkenyefán vacsoráztam,
 míg tömve volt a kirakat.
 Egy osztálytársam eltiltották
 tőlem, hiszen olyan hiú
 ábránd volt vele barátkoznom,
 mert nem voltam úri fiú.
 A pénzem soha nem fogyott el,
 mert aprajából se jutott;
 aki szeretett: nem szeretett,
 legföljebb sajnálni tudott.
 Láttam, ki sokat nem veszíthet,
 az a jég hátán is megél:
 így röpitett a nagyvilágnak
 a tanítói oklevél.
 Mikor a hadban elvegyültem,
 nem ösmertek a várnagyok:
 szegény apám csak kómíves volt,
 rosszul írta a tárgyragot.
 Öregapám még ezt se tudta,
 nyáját terelt és furulyált;
 származásommal dicsekedni
 „jobb társaságban“ nem dukált.
 Nem voltam úr, paraszt se voltam;
 mint rúgott kutya, úgy loholtam
 a harmincadik évemig,
 aho! e sok batyut elejtem
 őt most én tündökölni sejtem
 a jövő világ fényeit.

PAKOLICZ ISTVAN